

Arrest

nr. 209 627 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1): naam: A(...) voornaam: A(...)i geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Oekraïne In voorkomend geval, ALIAS: wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 18.04.2017 gaat gepaard met dit

inreisverbod (2) REDEN VAN DE BESLISSING: Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: □ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; □ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 3.01.2017 (bijlage 13 van 18.11.2016). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd. Drie jaar Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: De aanvraag tot medische regularisatie, in functie van de medische problemen van betrokkene's moeder werd na grondig onderzoek negatief afgesloten. Betrokkene woont samen met zijn moeder A(...). X 1.11.1959). Zij verblijft net als betrokkene illegaal in België. Tijdens betrokkene's arrestatie door PZ Antwerpen op 18.04.2017 is zijn moeder niet aanwezig in de woning. Volgens betrokkene zou zijn moeder op dat moment aan het werk zijn als schoonmaakster. Hij weet echter niet bij welk bedrijf zij werkzaam is. Het feit dat betrokkene's moeder nog in België verblijft en betrokkene en zijn moeder op hetzelfde adres verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zij verblijft immers eveneens illegaal op het grondgebied. Er kan hierbij verwezen worden naar een recent arrest van de RVV: 'Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden' (RVV arrest nr. 119 348, rolnr. 126 511, dd. 21.02.2014). Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.2. Op 7 juli 2017 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "(...). Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij. Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod. In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van zijn arrestatie bij zijn thuis te Deurne op 18.04.2017, waarbij hij eveneens een bijlage 13septies ontving en werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Er dient te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd. Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht. Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. Ondanks het feit dat verzoeker nog in afwachting is op de behandeling van zijn

beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de verlenging van zijn verblijf overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet, werd verzoeker bij hem thuis gearresteerd en werd hem bovendien een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van twee jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied. Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden. Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontrukt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

2.3. De verzoekende laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet op ‘afdoende’ wijze de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen of die motiveren waarom een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij gekozen heeft voor het opleggen van een termijn van 3 jaar. Er wordt in de bestreden

beslissing gemotiveerd inzake het opleggen van het inreisverbod op zich middels de verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet – het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering – hetgeen een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod inhoudt. De gemachtigde specificeert dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 3 januari 2017. Hij motiveert tevens dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en hij verwijst naar de informatie verstrekt door de stad Antwerpen. Vervolgens stelt de gemachtigde *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar”*. Hij verwijst hierbij naar de aanvraag tot medische regularisatie in functie van de medische problemen van de moeder van de verzoekende partij die negatief werd afgesloten. Tevens motiveert de gemachtigde omtrent de moeder van de verzoekende partij met wie zij samenwoont en dit eveneens in het kader van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde besluit dat de verzoekende partij dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. Het motief luidt voorts *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”*.

Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod wordt opgelegd evenals waarom een termijn van 3 jaar werd opgelegd. Waar de verzoekende partij betoogt dat ‘het belang van de immigratiecontrole’ een zeer vaag begrip is dat haar absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar integendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd, houdt zij dan ook onterecht voor dat de motivering van de bestreden beslissing beperkt zou zijn tot dit onderdeel. Zij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat ‘het belang van de immigratiecontrole’ op zich niet verantwoordt waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd. De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij niet ingaat op de overige motieven, laat staan dat zij deze weerlegt, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

De verzoekende partij geeft eveneens een theoretische uiteenzetting, verwijst naar de redelijkheidsplicht en betoogt onder meer dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en het dus duidelijk is dat er met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de gemachtigde. De Raad wijst erop dat artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een uitzonderingsbepaling betreft ten opzichte van de algemene regel dat er in de gevallen voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod moet worden afgeleverd. Er is dus geen sprake van een verplichting om af te zien van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. Bovendien wijst de Raad erop dat voor het louter opleggen van een inreisverbod ook geen verdere motiveringsverplichting is vereist dan de positieve motivering dat de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en/of een welbepaalde vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals hier het geval is. De gemachtigde moet aldus niet bijkomend motiveren waarom hij geen humanitaire gronden in aanmerking neemt om, bij wege van uitzondering, af te zien van de verplichting om een inreisverbod op te leggen.

De verzoekende partij betoogt dat ondanks dat zij in afwachting is op de behandeling van haar beroep tot nietigverklaring bij de Raad inzake de verlenging van haar verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zij bij haar thuis gearresteerd werd en bovendien een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd. De Raad wijst erop dat arrest met nr. 209 626 van 19 september 2018 het beroep tot nietigverklaring werd verworpen waardoor zij niet dienstig kan verwijzen naar het wachten op de behandeling van haar beroep.

Waar de verzoekende partij meent te kunnen stellen dat het vragen van een opheffing van het inreisverbod slechts theoretisch is en dat zij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van *“twee jaar”* terug toegelaten zal worden op het Belgische grondgebied, toont zij niet aan op basis van welke rechtsgrond zij een garantie op slagen kan vragen.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De

verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 3 jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Met algemene ongestaafe beweringen slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij ten slotte betoogt dat zij door het verbod op te leggen om gedurende 3 jaar het Belgische grondgebied te betreden, bovendien wordt ontrukt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte, stelt de Raad vast dat zij de duurzame verankering niet concretiseert, laat staan dat zij haar betoog staft zodat dit niet dienstig is. Bovendien werd de verzoekende partij op 7 juli 2017 gerepatrieerd.

Verder licht de verzoekende partij niet op concrete wijze toe met welke (andere) elementen of "humanitaire redenen" rekening diende te worden gehouden, zodat zij geen schending aantoot van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC